

23-03-004

**Tanker om en
„tenke-tank”**

Sing-Out

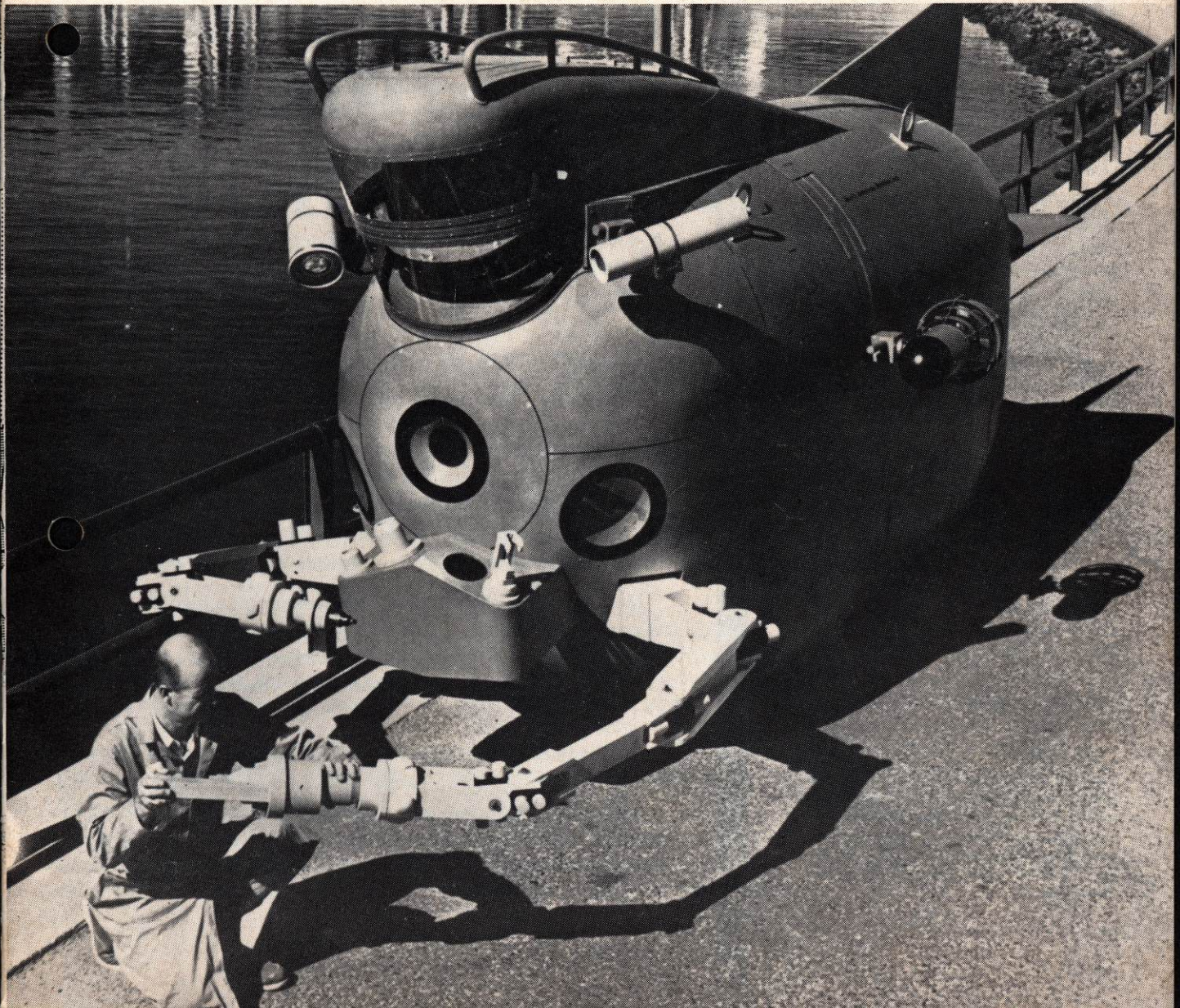
**Indias viktigste
aktivum**

Berlin i bevegelse

ny verden

NR. **4** APRIL 1968

Tidsskrift for Moralsk Opprustning

Den permanente revolusjon

Konflikten mellom oppskrudde aspirasjoner og den bitre virkelighet er noe som menneskene har til felles, skriver asia-eksperten, professor Gunnar Myrdal i sin nylig utgitte bok, «Asian Drama» — det asiatiske drama.

Konflikten står mellom ønsket om en forandring og uviljen mot å akseptere de konsekvenser forandringer krever. «De forskjellige politiske systemene i Asia,» hevder Myrdal, «er påfallende like i sin manglende evne og vilje til å gjennomføre fundamentale reformer.»

Hvordan hindrer en at samfunnet på den ene siden stivner i passivitet, på den andre siden i et overmechtig byråkratisk maktapparat? Denne problemstilling er heller ikke ukjent i Europa. De demonstrerende studenter i Berlin (se s. 10—11) er overbevist om at det gjelder i Tyskland. De føler at samfunnet er stivnet — ingen har lenger mot til oppbrudd eller til å gå nye veier. Studentenes medisiner varierer fra det å ville innføre rådsdemokrati etter den russiske revolusjons mønster, til Mao's «permanente revolusjon».

Men vil en utskiftning av en menneskegruppe med en annen — et parti med et annet — et system med et annet — i seg selv løse de fundamentale ting? Den tyske marxist, professor Ernst Bloch hevder at i de fleste revolusjoner blir utbytteren snarere utvekslet enn avskaffet.

Alle systemer, uansett politisk farge, synes å ha en grunnleggende svakhet felles: de skaper ikke en ny mennesketype. Derfor mangler de alle det ene som er avgjørende for å skape en ny verden: en dypere revolusjon — en permanent revolusjon — som gir menneskene nye motiver og nytt liv. Å virkeliggjøre dette er hva tiden krever av oss alle.

Skiturer i skarpt føre og tindrende sol ... Egg og kyllinger av marsipan ... Påskentamen og skoleferie, overfylte tog og brune ansikter ... Alt dette ser vi for oss når det lir mot påske. Er der noe mer? For meg er det blitt noe mer, noe nytt, enestående og gjennomgripende. Det skyldes noe som hendte i fangenskapet under krigen.

Jeg hadde sittet tre måneder på enecelle i Møllergaten 19 da jeg fikk vite at jeg var innstilt til dødsdom. Alt i meg skrek etter å få leve. I dagene som fulgte begynte jeg å tenke på Kristus. Før hadde han bare vært som et slags glansbilde, like uvirkelig, billig og sentimental som det serie-trykte bildet jeg hadde fått på søndagsskolen.

Da hanen gol

For første gang begynte jeg å ane hva påsken var for noe. Andre begivenheter skulle vise meg nye dybder.

Det var en vårdag på Grini i mai 1944 at jeg ble kjent med Olav. Vi var jevnaldrende og nybakte studenter. Mang en gang trasket vi omkring i leiren og snakket om fremtiden og studiene og hva vi skulle gjøre når vi kom ut igjen. Håp og frykt, glede og forventning, bekymring og usikkerhet, alt det som gikk gjennom oss, delte vi med hverandre.

En morgen ut på sommeren ble det brått slutt på dette. Olav og hans kamerater i samme sak ble ført til politiretten i Oslo og dømt til døden. Samme ettermiddag ble de satt i en

rettet. Om morgenen fikk vi høre hva Olav hadde lest høyt før de ble ført bort:

«Hvem vil skille oss fra Kristi kjærlighet? Trengsel eller angst eller fölgelse eller hunger eller nakenhet eller fare eller sverd? ... For jeg er viss på at hverken engler eller krefter, hverken det som nå er eller det som komme skal, eller noen makt, hverken høyde eller dybde eller noen annen skapning skal kunne skille oss fra Guds kjærlighet i Kristus Jesus, vår Herre.»

Jeg kom til å savne Olav. Men jeg tok den beslutning at jeg aldri mer ville svipte den sannhet om Kristus som var blitt gitt meg på enecellen, — og det gjenskinn av påskens drama som jeg hadde sett i Olavs ansikt.

Fornyelesens dynamikk

Mennesker drepes hver dag i Vietnam — på begge sider. Millioner verden over lever i sult, sykdom og ubeskrivelig nød. Hat, hevnlyst og hovmot hersker mellom raser og folk. Misunnelse og krav vokser i de fattige land, mens de rike lever i en sykelig overflod. Undertrykte i store deler av verden roper etter frihet og rettferd. LSD og narkotika forkrobler en ung generasjons lengsel etter noe stort, etter mening og medansvar. Ukontrollert selvishet, det være seg i nasjoner, i grupper eller hos individer skaper «gullfeber» og setter verdens pengesystem på spill. Depresjon, arbeidsløshet og fortvilelse lurar rundt hjørnet det føles som tiden vi lever i, er kommet ut av ledd.

Det ondes makt i verden opphørte ikke med Hitlers fall, — heller ikke ved Stalins eller Verwoerds død. Det vil heller ikke gjøre det om formann Mao, president Johnson, general Franco eller de Gaulle skulle forlate den internasjonale scene for godt.

De destruktive og antimenneskelige krefter i historien er en del av oss selv. Menneskehetens situasjon er min egen situasjon. I meg selv bor tidens ondskap såvel som ubegrensede muligheter til å gjøre det gode. Ondskapens makt kan brytes og forvandles gjennom Kristi kors. Deri ligger sjansen til fornyelse og gjenfødelse for den enkelte som for folkene, — sjansen til selv å kunne bli et instrument for frihet og fred, for brorskap og solidaritet med en lidende menneskehet.

LEIF HOVELSEN

DRAMAET FORTSETTER

Men nå etter at jeg selv var blitt angitt, forrådt og slått og sto ansikt til ansikt med døden, kom det liv i alle de historiene jeg engang hadde lest og lært. Vage minner presset seg frem og ble en livsnær virkelighet.

Jeg tenkte tilbake på guttedagene da jeg var med mor i kirken. Som regel gikk jeg med bare for å være «snill». Riktignok hørte jeg lite på prekenen, da drømte jeg heller, men orgelmusikken og sangen, den syntes jeg om. I vår kirke ble nattverd-ritualet sunget, jeg kunne tydelig høre prestens stemme: «I den natt da han ble forrådt, tok han brødet, takket, brøt det ...» Nå sang jeg det selv, og mer enn noe annet bar det meg gjennom disse onde dagene.

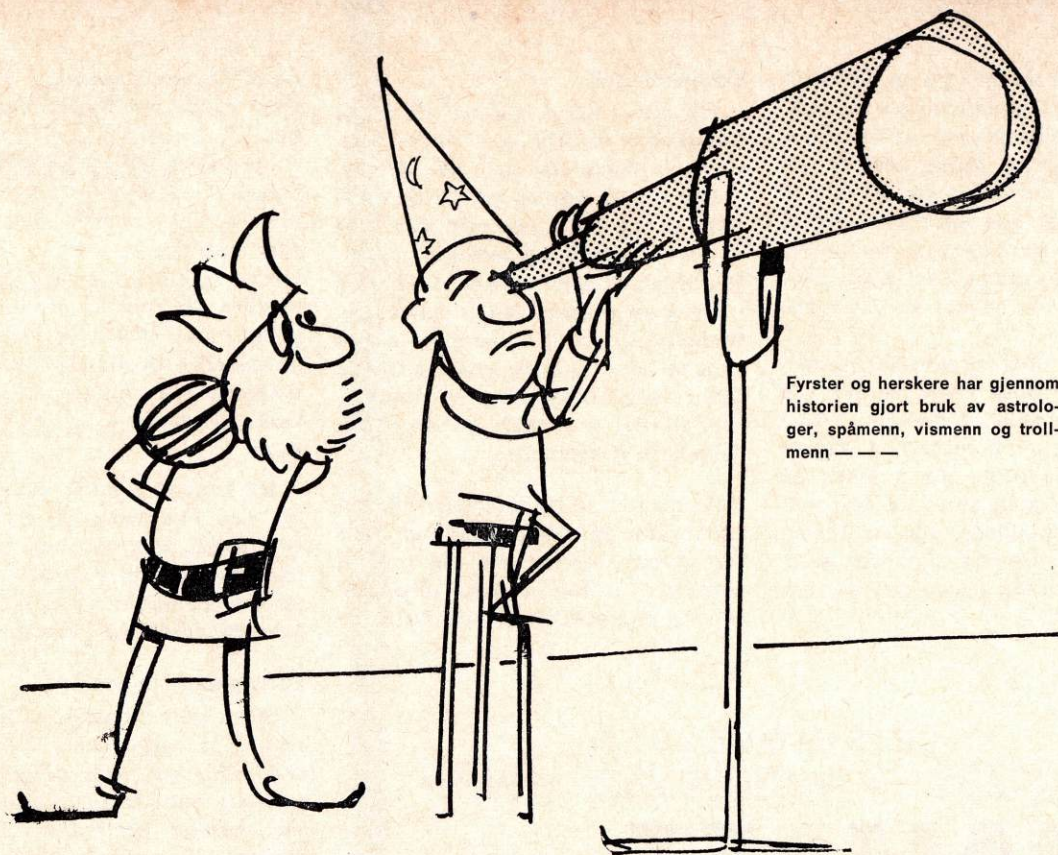
Det var som Kristus gikk der ved siden av meg og snakket til meg. «Vær ikke redd! Jeg har vært igjennom alt dette før deg — og for deg. Følg Meg! Jeg er Seierherren!» Jeg var i samfunn med noe trygt og stort utenfor meg selv. Hva mer trengte jeg?

celle i fengslet på Grini. Før kveldsappellen gikk jeg bort under vinduet hvor de dødsdømte satt. «Kunne jeg bare få sagt noe oppmuntrende til dem! Olav, Thomas, Kai, Jan — kunne jeg bare ...»

Spredt rundt om sto fanger og ventet på appellen. Like ved var et par kamerater. Jeg nikket til dem. Det var nettopp de jeg gjerne ville stå meg godt med, fordi jeg ønsket å gå for å være radikal og intellektuell som dem.

Da kom Olav til syne i vinduet. Hendene hans holdt fast om jerngitteret, han heiste seg opp så høyt at han kunne se ut. Øynene hans strålte og blikket fanget oss inn alle sammen. Så stanset det ved meg, og han ropte med klar, fast stemme: «Takk for kameratskapet, Leif. Gi aldri opp i kampen for Kristus!» Jeg skottet bort på de andre — og svarte ikke. Den kvelden gikk jeg nedslått og beskjemet tilbake til brakken. Jeg tenkte på Peter — da han hørte hanen gol.

Samme natt ble de dødsdømte hen-

EINAR ENGBRETSEN

Tanker om en „tenke-tank”- institutt for fremtidsforskning

En amerikansk hippie, barbert og med blomst i håret, og en kinesisk rødegardist med «Maos tanker» i hånden – har en ting felles, påstår filosofen Arnold J. Toynbee i et intervju med det tyske ukebladet *Der Spiegel*: «De er begge anti-teknokrater.» Rødegardistene ut fra en maktpolitisk motivering, hippiene ut fra en opprørstrang mot en stadig mer «upersonlig» teknokratisk samfunnsform. De første med vold, de siste med «love». Målet er langt fremme – en verden i fred og harmoni.

Hva så med alle oss andre som hverken er maoister eller hippies? Både beundring og frykt, et ja og nei, melder seg når tankene rettes mot teknologiens erobringer og fremtidens perspektiver.

I Marshall MacLuhans berømte bok *Mennesket og media* får man vite at «teknikken er en utvidelse av menneskets vanlige funksjoner – hjulet som en forlengelse av foten, telefonen som

en forlengelse av vårt nervesystem. ... I dag stiller datamaskinen i utsikt en øyeblikkelig metode for omforming av enhver kode eller ethvert språk. Datamaskinene lover ved teknologiens hjelp å gi oss en pinselignende tilstand av en verdensomfattende forståelse og enhet.»

For en tid siden skrev det amerikanske *Time Magazine*: «Ettersom telegrafene utviklet seg til telefonen, telefonen til radioen og radioen til fjernsynet, ble hvert skritt i utviklingen innen den elektroniske revolusjon hyldet av optimistiske profeter som en magisk faktor som ville forme hele verden til en fredfull enhet...»

Fremtiden har alltid fanget menneskenes interesse. Fyrster og herskere har gjennom historien gjort bruk av astrologer, spåmenn, vismenn og trollmenn for å fravriste fremtiden dens hemmeligheter. Nåtidens «fyrster» og regjeringer er vel minst like interessert i fremtiden som noen annen.

Med atomets grenseløse energimengder og datamaskinenes nesten grenseløse «intellekt» kan fremtidsforskerne forutsi en tidsalder med nesten grenseløse forandringer.

Å utforske fremtiden har fått kolossale dimensjoner. General Electric f.eks. har satt igang TEMPO (Technica Managment Planning Organization) i Santa Barbara (USA), hvor 200 vitenskapsmenn, sosiologer og ingeniører funderer over fremtiden – med et årsbudsjett på 7 millioner dollar.

Således er der i USA blitt opprettet institutter for å forske fremtiden. Deres oppgave blir å finne frem til forskjellige muligheter gjennom systematisk tenkning. Denne form for hjerneaktivitet har fått navnet «tenke-tank», dvs. en menneskelig idéfabrikk med en glupende intellektuell appetitt.

Et typisk eksempel er Hudson Institute, ledet av Herman Kahn – en av

Amerikas mest kjente «tenke-tank»-tenkere. Han mener at om ikke lenge vil menneskene selv være i stand til å velge sin fremtid. Fremtidsforskerne vil da presentere de forskjellige alternativer på TV-skjermen, og seerne vil kunne «stemme» ved å trykke på en knapp.

Transport med raketter

For å ta år 2000 som utgangspunkt, så vil menneskene innen den tid ha opprettet en permanent base på månen, fløyet forbi Venus og landet på Mars. Hjulet og autostradaen vil for lengst være «out of date» – erstattet med Hover-craft som «rider» på luften. Transporten ellers vil foregå med raketter som kan nå et hvilket som helst punkt på jorden i løpet av 40 minutter – eller mindre. Man vil kunne forandre værforholdene og tilpasse dem etter menneskenes og de lokale behov. Nattemørket vil bli beseiret gjennom kunstige måner som kan opplyse store områder. Forretninger og kontorarbeide kan man besørges fra hjemmet ved hjelp av videotape. Ens farve-TV apparat vil ha 70 kanaler og kunne ta inn programmer fra alle verdens hjørner.

Husmoren i år 2000 skal være i stand til – etter å ha bestemt menyen for en uke fremover – å stable de nødvendige råvarer inn i sitt spiskammer og informere sin lille datamaskin i hvilken rekkefølge hun ønsker måltidene servert fra dag til dag. Oppvasken tar en robot seg av.

Men viktigere for mennesket blir det at bakterie- og virussykdommer så å si vil høre fortiden til. Kjemiske legemidler som kontrollerer og former ens personlighet vil også være et faktum. Således kan en mann eller hustru ikke stikke ned på hjørnet og kjøpe en eske «anti-gretten»-piller når ektefellen er ekstra gretten en kveld, og slippe et par i kaffen!

Andre muligheter som spåmennene Herman Kahn og hans kollega Anthony Wiener*) har spekulert seg frem til er: at de rike nasjoner vil bli rikere, de fattige nasjoner vil også bli rikere, men fremdeles ligge langt etter og fremdeles være misfornøyde.

Arbeidstiden vil bli forkortet til 20 timer i uken. Mange vil bli betalt for ikke å arbeide.

*) Boken de har skrevet sammen heter «År 2000 – en ramme for spekulasjon om de neste 33 år».

Kommunismen vil være på tilbaketog verden over.

Kineserne kommer til å støtte en revolusjon i Mexico, som vil utvikle seg til et begrenset sammenstøt mellom Kinas og USA's taktiske atomvåpen.

En elite-teknokratisk pan-europeisk bevegelse vil begynne i Spania og gi Europa en ny militant dynamikk ...! (Deres spekulasjoner på det politiske område synes høyst spekulative!)

Politikk smuldrer bort

Så langt spesialistene blant de tenkende «tenke-tank»-tenkerne. En annen av tidens menn, også kjent for sin tenkning, er arkitekten Buckminster Fuller. (Han tegnet den oppsiktsvekkende «geodesic dome» som dannet rammen for USA's paviljong på verdensutstillingen i Canada 1967). Fuller sier: «Den nåværende generasjon av studenter vet at mennesket kan utrette alt det ønsker.» Han mener også at midt i en generell overflod vil de politiske aktiviteter ganske enkelt smuldre bort. Det blir ikke det politiske lederskap, men den moderne teknologi, tror Fuller, som kommer til å avgjøre hovedretningene i vår tids historie.

En like håpefull stemme finner vi i direktøren for IBM's forskningsprosjekt «Teknologi og samfunn», når han forsikrer: «For første gang siden gullalderen i Grekenland har mennesket i Vesten gjenvunnet selvtiliten og tror – med rette – at intet er umulig for dem.»

Denne nærmest religiøse tro på teknologiens evne til å forme fremtiden og menneskehetens skjebne, er det ikke alle som kan dele – i alle fall ikke undertegnede.

Er teknologien et sikkert nok fundament å vurdere ut fra? Hva med mennesket selv – det uberegnelige, stadig overraskende menneske? Og Gud? «Mennesket spør, Gud rår,» ble det en gang sagt. Vil det menneskelige samliv i det hele tatt noengang kunne dirigeres, kontrolleres eller fjernstyres gjennom datamaskiner og – med all respekt – av menneskelig begrensede vitenskapsmenn og menneskelig begrensede teknokrater? Og ligger ikke fremtidens fremtid i nåtiden? «Til syvende og sist,» skriver *Sunday Times* i sin anmeldelse av Herman Kahns og Wieners bok, «må godtagelsen av Kahn-Wieners synspunkter på fremtiden bygges på deres bilde av nåtiden.»

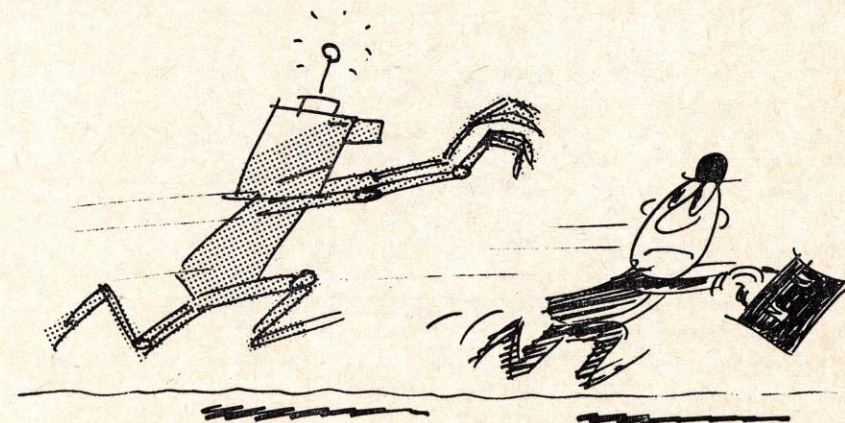
Den siste store tenker i den antikke filosofis historie, Augustin, var meget opptatt av problemet *tiden* – hva er tiden? Hverken fortid eller fremtid er noe virkelig, mener Augustin; bare nåtiden er virkelig. «Fortid og fremtid kan da bare tenkes som nåværende, dvs. fortiden er det samme som *minne*, fremtiden er det samme som *forventning*. Både minne og forventning er kjennsgjæringer i nåtiden.»

Så blir da det avgjørende hvordan menneskene selv tenker, handler og lever i nåtiden.

Forventning for fremtiden formes og farves av de motiver og den målsetning som menneskene idag lar seg lede av. Dette gjelder ikke bare forskerne. Det gjelder også alle oss andre. Her åpner det seg uanede muligheter for den alminnelige kvinne og mann til å være med på å forme fremtiden. Mennesket av idag er her gitt en sjanse som, riktig benyttet, kan gi større håp og større sikkerhet for fremtiden enn

Forts. side 14

Buckminster Fuller tror «at det snarere enn politisk lederskap er moderne teknologi som avgjør vår tids historie».

Smittende sangglede i Marienlyst skoles aula.

Fem Sing-Out grupper i Norge

«En ganske usedvanlig premiere i Marienlyst skoles aula i går, hvor en norsk «Sing-Out»-gruppe (Oslo) formelig eksploderte på scenen. En musikalsk eksplosjon i typisk amerikansk stil – som rimelig kunne være.» Slik innledet signaturen «Live» sin beskrivelse i *Aftenposten* av forestillingen den 10. mars. Anmelderen fortsatte:

«Det er selvfølgelig de unge, sangglade amerikanere på gjestebesøk i Norge som har inspirert jevnaldrende i vårt land til å ta opp idéen. At den er blitt tatt på sparket kan man trygt si, for det var rett og slett imponerende å høre hva de nærmere 20 skoleelevene i Oslo kunne prestere etter noen få ukers øvelser. De satte igang med futt og fart, og gjennomførte det temmelig omfattende program på under én time. . .

De fleste av sangene som ble fremført i insiterende, rytmisk takt var amerikanske, av den gode og enkle grunn at man ikke hadde rukket å oversette. Men kjenningsmelodien «Up With People» var iallfall overført til norsk, og Sundt-søstrene – eller The Sundt Sisters for å holde terminologien – presenterte ikke mindre enn tre egne melodiske melodier. . .

Aulaen var på det nærmeste fullsatt av meget begeistrede tilhørere, som slett ikke bare bestod av ung-

dom. Midt i salen satt statsminister Per Borten og frue, og lærerstanden var godt representert.»

Etter en hektisk, ti-ukers turné hele Norge rundt forlot den amerikanske Sing-Out-gruppen landet i slutten av mars. De hadde da spilt for fulle hus i Tromsø, på Setermoen, i Narvik, Bodø, Mo i Rana og i Trondheim. På veien sørover gjestet de også Lillehammer hvor de spilte i Maihaugsalen. De ga også en skoleforestilling på Hamar. Videre gjestet de Skien, Porsgrunn og Tønsberg.

Pressen har vært opptatt av besøket med et utall artikler og innlegg. *Hartstad Tidende* brakte en helside. *Nordlandsposten* i Bodø skrev en leder. Oppmerksomheten i avisene og de fulle hus viser at Sing-Out er blitt godt mottatt i landet.

Den siste kvelden før avreisen ble det arrangert en aftener i Oslo hvor også Sing-Out Oslo opptrådte. De representerer en del av de 3000 unge fra hele landet som har uttrykt ønske om å delta. Fem lokale grupper er blitt startet.

Det internasjonale Sing-Out gav forestillinger i København og i Kolding, Jylland, før de returnerte til USA hvor et omfattende program venter dem.

Med ris i bukse-lomma

BREV
FRA
BENTE
SIGMOND

«Heng i nå, jeepen venter!» Vi løper ned trappene og stabler oss inn bak i jeepen. Foran sitter allerede en indisk og en sveitsisk dame. Vi klammer oss fast så godt vi kan idet jeepen svinger ut hovedporten i det nye sentret for Moralsk Opprustning, Asia Plateau, i Panchgani. «Vi» er indiske piker, en sveitsisk og jeg selv, som altså er norsk. Jeepen kreker seg nedover mot dalen hvor vi skal på besøk i en landsby. Veien er som en bygdevei på Vestlandet. Men solen brenner og rødt støv hvirvles opp og legger seg i tykke lag over oss. Luften er nesten ikke til å puste i.

Etter førti minutter stanser jeepen. Vi fem tumler ut og jeepen kjører videre. Karshi, en ekte indisk landsby, ligger på en høyde. I dag møtes vi av et festlig syn: Bøndene har bragt vannbøflene sine til elven nedenfor landsbyen for å gi dem et «bad». Like bortenfor holder kvinnene på med klesvasken. Tredve skolejenter kommer løpende for å hilse oss velkommen. Luften er fylt av fornøyde grynt fra vannbøflene, prat, sang og høylytte «namaste» (god dag) fra jenteflokken.

Dette er vårt annet besøk i Karshi. Første gang ble vi invitert av lærerinnen Latha for å vise dukketeater for skolebarna. Handlingen er om bestemor og de fire barnebarna hennes, og gjennom dette dukketeatret lærer barna å lytte til Gud og bygge enhet i familien og i landsbyen.

Det samler seg et mylder av unger rundt oss så snart vi stanser for å hilse på Latha og hennes kvinnelige kollega. Vi vet ikke nøyaktig hva de ønsker av oss denne gangen, men har forberedt oss på å snakke med barna om hvordan de kan være med på å

gjøre India sterkt og forenet. Det viser seg at det er nettopp det lærerinnene vil vi skal gjøre. Lathas far er overlærer for den syv-årige folkeskolen i landsbyen, og med ham i spissen toger vi inn i ett av skolehusene. Det er bygget av leire med et nydelig gulv av kumøkk. Ca. 300 gutter og jenter sitter med bena i kors i sirlige rekker. Vi plasseres på stoler midt imot, og «timen» begynner.

En av de indiske pikene gjør oppmerksom på at mennesket har fått to ører og en munn. «Hvorfor ikke lytte dobbelt så mye som vi snakker? Gud er den vi trenger å lytte til mer enn noen annen.»

Latha forteller dem alle om hvordan hun og den andre lærerinnen har lært å arbeide sammen som venner etter å ha møtt Moralsk Opprustning. På grunn av uvennskap hadde de ikke snakket med hverandre på fire år. «Jeg tror at elevene her på skolen kan ha sin del i å gi en ny ånd til hele India», sier hun. Ettersom tiden går, samles fler og fler av landsbyens folk utenfor skolen. Inne i rommet er det kommet to nye «elever»: bestefar med en praktfull rød turban på hodet og det yngste barnebarnet på fanget.

Da vi forteller at nå må vi nok gå, reiser en mannlig lærer seg og sier til oss og elevene: «Vi vet alle at Moralsk Opprustnings senter i Panchgani er vårt ansvar. Vi vil få et nytt India gjennom dette sentret.» Deretter oppfordrer han de av elevene som har gaver til sentret, til å komme frem og gi dem til oss. Ut av lommer og skolevesker kommer peanøtter, nydelig renset ris og hvete i sirlige knytter. Vi er fullstendig uforberedt på dette, men får summet oss til å ta imot gavene i hodetørklene våre. Det ender med at vi må låne kurver, da det viser seg at vi får hele åtte kg ris og like mye peanøtter! Barbente barn i slitte klær gir oss også de pengene de har, som varierer fra fem paise (5 øre) til en rupee (ca. 1 krone). De vil være med på å hjelpe frem dette nye sentret som er bygget midt blant dem.

Landsbyboerne har strømmet til Asia Plateau. De er kommet fra alle hjørner av staten Maharashtra, for å finne et svar til sine problemer. Vi har besøkt 42 landsbyer siden sentret åpnet den 20. januar i år.

Mens storbyene ofte kan være preget av kynisme og oppgitthet, finner man i Indias landsbyer både vilje til innsats, mot og tro på landets fremtid.

Indias viktigste aktivum

AV BROR JONZON

Den siste boken til professor Gunnar Myrdal, *Asian Drama*, har vakt oppsikt i Asia. Den indiske presse har slått den opp med store overskrifter. «Soft Thinking, Soft Planning» er tittelen på en artikkel i *The Times of India*. Artikkelen forfatter deler Myrdals fortvilelse over Indias manglende evne til å gjøre noe med den økonomiske krisen. Siden uavhengigheten i 1947 har politikerne aldri våget å risikere sin popularitet ved å stille folket overfor det faktum at det trengs mye mer hardt arbeid – hva Myrdal kaller «sosial disiplin» – om landet skal gjøre fremskritt.

Mange indere er blitt skeptiske på grunn av den måten indiske politikere har levet, tenkt og handlet i de siste 20 år. *The Times of India* stiller spørsmålet: «Kan de politiske partiene gjøre slutt på maktbegjær og tvister og oppnå en viss enighet om de spørsmål som har direkte innvirkning på landets produktivitet og effektivitet?» Dersom politikerne ikke er rede til å gjøre det som trengs, er det trolig at et initiativ vil komme fra de brede lag av Indias arbeidere og bønder?

De fleste eksperter svarer benektende på dette spørsmål. Men selv er jeg kommet til noe annet etter å ha stiftet nærmere bekjentskap med bøndene i Maharashtra og arbeiderne i New Delhi.

Tvers over gaten der jeg bor lever 16 000 kasteløse i leirhytter eller i bikubelignende leiegårder. Disse folkene er for det meste gatefeiere av yrke. Mellom hyttene og leiegårdene ligger en åpen plass. Her samlet de kasteløse seg en dag for å høre på Kim Beazley, nestformannen i utenrikskomiteen i Det australske parlament, som var kommet til India i forbindelse med åpningen av det asiatiske sentret for Moralsk Opprustning. Representanter for de kasteløse talte også. De fortalte om det nye syn de hadde funnet i Panchgani for hva landets 100 millioner kasteløse selv kunne gjøre for å bygge et menneskeverdig samfunn i India.

Mot slutten av møtet reiste en ukjent mann seg og sa: «Jeg har lyttet til Mr. Beazley og jeg har iaktatt mine kamerater som var i Panchgani. Det som interesserer meg i Moralsk Opprustning er at dere ikke bare prater. Dere gjør hva dere sier.»

To dager senere kom denne mannen, Harbijan Ahuja, og hans kollega Than Sing Josh, over gaten for å hilse på oss. Vi fikk vite at Ahuja er fagforeningssekretær for 116 000 ansatte i kommunen, for det meste gatefeiere og sykehusbetjening. Han er en ung mann, men hadde alt ledet en lang rekke streiker og demonstrasjoner for

Forts. side 14

En ung indisk pike har satt i gang skole for barna til bygningsarbeiderne ved Asia Plateau.

Studenter ved Birmingham universitet i ivrig diskusjon med en av deltakerne i den internasjonale aksjonsgruppen.

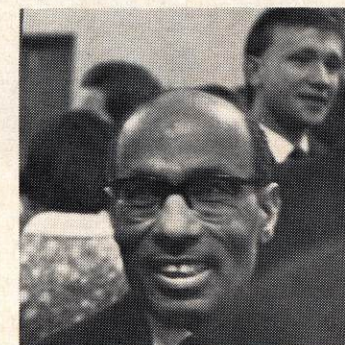
Møte med skoleungdom i Liverpool.

En trio fra showet opptre i BBC-TV's «Look North»-program.

Jim Beggs (t. v.), en leder for havnearbeiderne i Melbourne, i samtale med arbeidere i havna i Liverpool. Etter den seks uker lange streiken i fjor høst er havnearbeiderne i Liverpool blitt garantert en fast minstelønn og de sosiale forer bedret. Havneanlegget er ett av de mest moderne i verden, men den dype mistilliten blant arbeiderne overfor ledelsen er like sterk. «Uten at begge sider begynner å ta ansvar for forholdene i andre nasjoner, vil arbeidere som meg selv, leve videre i den tro at høyere produktivitet bare øker ledelsens profitt,» sier Beggs. «Og arbeidsgivernes innstilling vil være at desto flere arbeidere de kan eliminere gjennom mekanisering og automatisasjon, desto bedre.» Beggs kontaktet også havnens ledelse og utfordret dem til å bli bedre kjent med de ansatte og deres synspunkter.

Raseproblemet i Birmingham er akutt. Dr. D. R. Prem, medlem av Nasjonal-komiteén for immigranter fra samvelde-landene, kom til en forestilling i Birmingham sammen med ledere for de fargete i byen.

Etter en forestilling i Birmingham: «Noe av det mest tankevekkende jeg har vært med på,» sa tillitsmann i Austin-fabrikkene, Albert Ingram (t. v.). Bert Allen (t. h.) er formann for Øst-Birmingham distrikt av Det britiske jern- og metallarbeiderforbund (A.E.U.). Begge var med i komiteén som innbød showet til byen.

Storbritannias industrielle akse

Under en forestilling i Merseyside dockers' club, en av de mest kjente havnearbeiderklubbene og selve «hertet» av Liverpool.

Vil finansminister Jenkins jernharde budsjett redde Storbritannia?

Det er ikke bare britene som stiller dette spørsmålet. Hele verden venter med spenning på utfallet. Men mener at det skal mer til enn et sviende budsjett.

Dagens «Battle of Britain» utkjempes først og fremst i direksjonsrommene, på skipsbeddingene, i havnene og i fabrikkene. Det er en ny mentalitet, en vilje til innsats, en videre målsetting som kreves, i alle grupper av folket.

Europa-showet «Det er tillatt å lene seg ut» har i seks uker hatt forestillinger i Liverpool, den største eksport-havna i Storbritannia, og i Birmingham, sentret for bilindustrien. Disse to byene danner en industriell akse

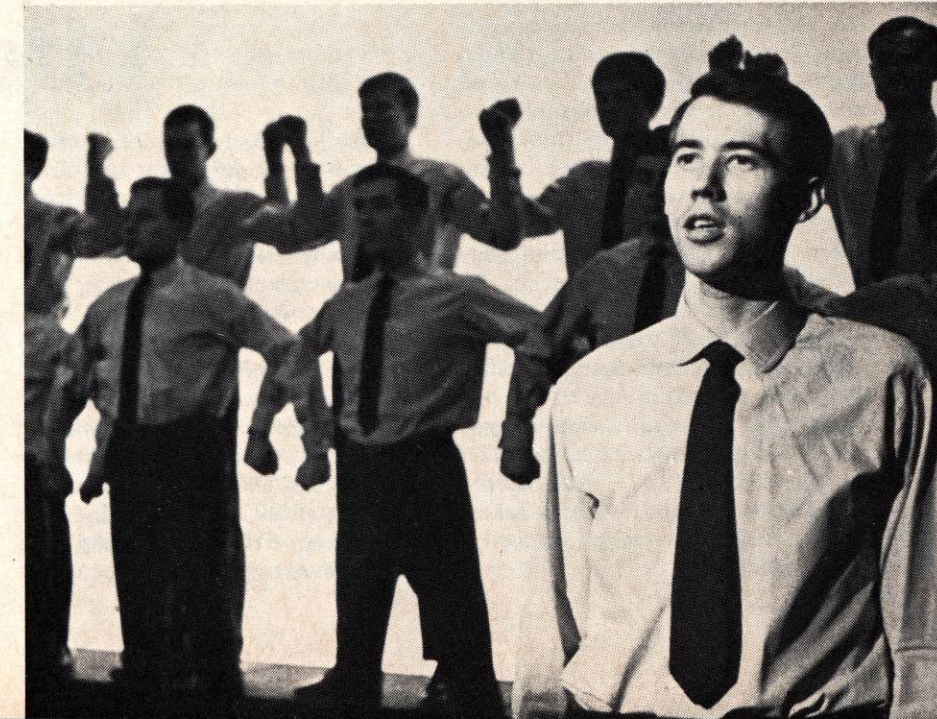
som kan redde – eller bryte ned – en stolt nasjon.

Showet blir presentert av 60 unge mennesker fra 15 land. De opptre bare på scenen. De snakker med arbeiderne i havna og setter seg inn i deres problemer. De besøker bedriftene. De har holdt diskusjonsmøter i klubber, på skoler og på universiteter.

Hvorfor? En av dem uttrykte det slik: «Vi må arbeide for å gi en ny motivering til hele Europa. Tid som sløses bort på våre egne problemer betyr at liv går tapt i den fattige delen av verden.»

Etter kampanjen i Storbritannia er det europeiske showet invitert av en gruppe ledende menn i Østerrike til å besøke landet.

«Verden er full av høye barrierer som holder oss alle fra hverandre ... En mur som skiller de fattige og de rike går gjennom verden ... men det behøver ikke fortsette,» heter det i en av sangene.

Det gjærer blant studentene. En tysk tegners kommentar: Med Forbundsrepublikkens demokratiske forfatning i ryggen tror besteborgeren han kan sove videre.

BERLIN AV JENS - J. WILHELMSSEN i bevegelse

Berlins fasade er blitt mer elegant siden jeg var her for 6 år siden. Storlagne forretningsbygg med skinnende glassvegger pranger langs boulevardene, som er fullere av krom og eks-haust enn noen gang før. Butikkene bugner av varer, utstillingsvinduer frister med siste skrik fra Paris eller New York.

Men skinet kan bedra. En av studentlederne jeg snakket med sa at vest-tyske firma ikke lenger investerer så meget i Berlin. Ettersom håpet om tysk gjenforening blir fjernere, reduseres troen på Berlin som en dør til det øst-tyske marked. Et kjempefirma som AEG har flyttet sitt hovedkvarter til Vest-Tyskland. Faretruende mange dyktige, unge berlinere søker vestover på jakt etter jobber og utviklingsmuligheter.

At Berlin likevel har stått i brennpunktet for tysk debatt det siste året, har byens ca. 25 000 studenter sørget for. Ledet av den 27 år gamle sosiologi-studenten Rudi Dutschke, har de gått til generalangrep på det tyske velferdssamfunnet. Gnister fra deres flammende protest har nådd universitetene i Vest-Tyskland og ropet etter revolusjon runger i dag gjennom de ærverdige gamle universitetshallene. Med ordene «Jeg er en yrkesrevolusjonær» åpnet Dutschke nylig en tale i et protestantisk kirkeakademi.

Det er en alvorlig utfordring den tyske forbundsrepublikken står over-

for. Tidsskriftet «Kontraste» skriver i en leder: «Den annen tyske republikk er ikke mer enn tyve år gammel. På tross av alle økonomiske prestasjoner, har Forbundsrepublikken sin avgjørende prøve foran seg.»

Studentene er klar over at de ikke på egen hånd kan ryste det tyske samfunns grunnvoller. Derfor tar de sikte på å vekke arbeiderne og solidarisere seg med dem. De ser situasjonen i Ruhr-området, hvor nedleggingen av bortimot 50 prosent av kullgruvene har skapt uro og arbeidsløshet (nå 167 000 arbeidsløse), som den mest lovende. Ytterligere økonomisk til-

bakegang, mener de, ville skape en revolusjonær situasjon. «Hadde Berlin ligget i Ruhr-området,» fortalte en av studentlederne meg, «ville vår aksjon vært en alvorlig trussel mot Forbundsrepublikkens eksistens. Vi studenter er bare transmisjonsremmen til den øvrige befolkning.»

Stivnet struktur

Hva er årsakene til studentenes opprør? Det som går igjen i samtalen jeg hadde med en rekke av dem er uttrykk som «verhårtete Strukturen» og «Immobilismus des Establishments». (En av studentenes svakheter er at de uttrykker seg så innviklet at den alminnelige tysker har vanskelig for å følge med.) Demokratiet er bare et skall, hevder de. I virkeligheten regjerer partiapparatene og byråkratiet uavhengig av hva folket tenker eller mener. De manipulerer befolkningen gjennom massemediene, som de også kontrollerer, og deres virkelige målsetning er å forevige sin egen maktposisjon. For øyeblikket konsentrerer studentene sitt skyts mot avis-kongen Axel Springer, hvis aviser i Berlin står for 70 prosent av dagsavisopplaget i byen.

Ingeniør, student og gruvarbeider planlegger felles aksjon. Fra MRA-konferansen i Berlin.

Det beste bevis på samfunnets treghet mener studentene å ha i sine egne universiteter, hvor liten forandring har funnet sted siden begynnelsen av det 19. århundre. Mer enn 80 % av

studentene mener at universitetene trenger en radikal nyordning. Det hevdes sarkastisk at universitetene utforsker alt fra oldenborrer til verdensrommet, unntatt seg selv.

I boken «Tysklands studenter mellom reform og revolusjon» skriver tre studentledere ved Berlins Frie Universitet: «Innenrikspolitikken i 60-årene forekommer studentene for nøktern og for lite fremtidsorientert. Den domineres av det pragmatiske kompromiss. Et samfunn som setter materiell velstand først blir åndelig impotent. Studentene går i rette med status quo fordi de ikke finner politiske krefter som lykkes i å omsette åndelige impulser til praktisk politikk.»

En av dråpene som fikk begeret til å flyte over var regjeringskoalisjonen mellom sosial-demokratene og kristelig-demokratene. Før syntes sosial-demokratene å representere et alternativ til maktapparatet, til «das Establishment». Nå var de blitt en del av det. Det er ikke tilfeldig at studentenes protestbevegelse kaller seg «den ikke-parlamentariske opposisjon». Blant dens ledere er sønner og døtre av mange av Forbundsrepublikkens mest ansvarlige menn, som sønner av utenriksminister Brandt og Hamburgs tidligere borgermester, Nevermann. En av direktørene i Springers avis-imperium fortalte meg at hans sønn, som er student, nettopp hadde flyttet hjemmefra for å stå friere til å delta i studentenes kamp.

Maos lære

Hvis Forbundsrepublikken som den nå er, er forkastelig, hva er studentenes alternativ? Det strekker seg fra troen på Maos permanente revolusjon via Dutschkes idé om et «råds-demokrati», noe a la den russiske revolusjons soldat- og arbeiderråd, til kravet om at politikerne ganske enkelt skal sette Forbundsrepublikkens grunnlov om i praksis. Men mange av studentene reagerer heftig når en forlanger at de skal ha noe klart alternativ. «Hvorfor i all verden måses det alltid på dette alternativet,» utbrøt viseformannen for studentene ved det Frie universitet da jeg stilte ham dette spørsmålet. «Som en begynnelse må det da greie seg å slå fast at noe er drastisk galt med Forbundsrepublikken som den er. Vi vil motvirke den fordummelses-politikk som drives av partiene og massemediene,

og konfrontere folk med de virkelige fakta. Evnen til kritikk hos befolkningen vil sikre demokratiet.»

Dutschke, som jeg så vidt hadde anledning til å snakke med, understreker stadig nødvendigheten av å forandre mennesket. «Det nye menneske» er blitt et slagord. Oppfatningene av hvordan det skal bli virkelighet er høyst forskjellige. Utopier av mange slag svirrer i luften. Dutschke viker ikke en gang tilbake for å bruke uttrykket «konkret utopi»!

20 overbeviste menn

Det er vanskelig å si i hvilken grad studentene som helhet slutter opp om den ikke-parlamentariske opposisjon. Medlemmer av de politiske studentorganisasjonene er bare et fåtall. Men etter at studenten Benno Ohnesorg ble skutt under demonstrasjonene i Berlin i fjor sommer, deltok nesten halvparten av alle studenter i sørgestiltelninger rundt om i landet. På den annen side hevdet Dutschke for en tid siden at hele bevegelsen var bygget på 15-20 overbeviste menn rundt om i Forbundsrepublikken. Sikker er det at tallet på politisk engasjerte studenter stadig øker.

En rekke av studentopposisjonens ledere i Vest-Tyskland er teologer. Det politiske engasjement er hos mange av dem forbundet med en moral-libertinisme som det er vanskelig å forsones med tilvante forestillinger om hva en teolog skulle stå for.

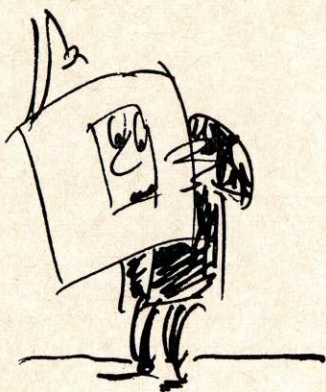
Til å begynne med var offentlighetens reaksjon på studentaksjonene helt negativ. I Berlin ble studentene kastet ut av sine hybler og de som hadde jobber fikk sparken. Nye meningsmålinger viser imidlertid at stadig fler kommer til at det er noe i studentenes reaksjon mot det bestående, selv om de ikke kan godta studentenes metoder eller alternativer. En revurdering av Forbundsrepublikkens politiske retningslinjer og samfunnsmessige verdier baner seg veg i stadig videre sirkler.

Revolusjon, og så ...?

Jeg var kommet til Berlin for å ta del i en konferanse for Moralsk Opprustning. Den fant sted fra den 22. til den 24. mars, og blant de 50 deltakerne var representanter fra Bayern i syd til Hamburg i nord. Her var gruvarbeidere og fagforeningsledere fra Ruhr-området, studenter fra Stutt-

Forts. side 14

klippet

Ambassadør Bo Siegbahn
i Svenska Dagbladet.

DET SOM ER NYTT ... ER AT MAN søker å påvirke utviklingen i andre land, ikke med egoistiske mål for øyet, men fordi man ikke er tilfreds med det eksisterende regimets måte å styre landet på. M. a. o. en moralsk indignasjon — moralkolonialisme.

Det er mulig at andre land og deres ledere er mer eller mindre skurkaktige. Men likevel er det neppe særlig heldig å behandle dem ut fra denne forutsetning dersom man ønsker at de skal høre på de råd man har å gi.

HVA BLE DET AV VÅRT SKJØNNE skoledemokrati med det fortrolige samarbeidet mellom lærere og elever ...?

Den frie oppdragelsens forkjemper forsto ikke det som mange unge selv erkjenner i sine beste stunder: at de ønsker en sterk motstand fra de eldre og at de vil ha klar beskjed om hva de får lov til, ellers renner trass og eksperiment lyst avgårde med dem. Og de prøver seg stadig lenger ut på glattisen for å se hvor langt de kan gå uten at de eldre reagerer og gjør motstand ...

Hva ble vi så vitne til etter hvert? Jo, hvordan de unge i sitt behov for leveregler og moralsk hjelp ut av kaos, skapte sine egne lover og etiske mønstre — hårde, grusomme lover om de sterke og de manges rett, forvirrede mønstre av nytelseslyst med sadistiske innslag. Hva annet enn nazisme? Det man hevdet at man ville unngå hos lærerne, dukket opp hos elevene ...

Men dette er jo ikke noe som er kommet som lyn fra klar himmel og forhekset vår ungdom uten at vi har noen skyld i det. Det er resultatet av en metodisk oppdragelse til lovløshet og råskap, en indoktrinering utført av ansvarsløse eller blinde voksne, visse psykologer, religionshatere og nihilister, hardkokte forretningsmenn og filmfabrikanter som forstår å slå mynt på ungdommens villfarelse og nysgjerrighet.

Lillemor Holmberg i
«Stridsropet», Stockholm.

DE VOKSNE DULLER OG SMISKER for mye for en viss type unge. Støtt og stadig skylder en på miljøet iste-

det for å innta en fast holdning for å få bukt med problemene.

Egentlig er det ikke de slappe ungdommene som irriterer meg mest. Det er disse naive voksne som alltid maser om miljøets betydning.

Konsulent og redaktør
Curt Bergquist i Svensk
socialvårds tidsskrift.

JEG HAR LENGE VÆRT KLAR over, i stadig økende grad, at vi helt har oversett de grunnleggende årsaker til forfallet, at vi har feiltolket alle politiske antydninger og at vi har nektet å erkjenne at vi selv i det minste er delvis ansvarlige for den kynisme som gjør seg gjeldende i folket og som, uansett vår framtidige politikk, er den største trusel mot Storbritannia.

George Brown i Underhuset
(ifølge Arbeiderbladet
19. mars 1968).

JEG SA EN GANG AT DEMOKRATI er ordskifte. Men et virkelig ordskifte er mulig bare der hvor folk har tillit til hverandre og ærlig søker sannheten. Demokrati er en samtale mellom likemenn, frie borgeres drøfting av spørsmålet i hele offentlighetens påsyn og påhør.

Jeg er for demokratiet, også med alle dets sosiale og økonomiske konsekvenser. Men det må være grunnlagt på kjærlighet og rettferdighet, på overbevisningen om at vi kan tjene en gudommelig vilje med verden ...

Kjærligheten, den virkelige kjærlighet, er aktivitet, arbeid, samarbeid, skapende virksomhet for andre og seg selv. Den er ikke sentimental. Sentimentalitet er egenkjærlighet, nytelse av egne følelser. Kjærlighet til nesten er ikke bare melen i lidenhet i sorg og nød, den er også glede over at det går ens neste godt. Nestekjærligheten hører med til Guds verdensplan, menneskesamfunnet kunne ikke eksistere uten sympati menneskene imellom. Men det er ikke nok å føle sympati for sine medmennesker. Kjærligheten, humaniteten, må gi seg uttrykk i arbeid, samvirke, i en kulturskapende virksomhet, for at vår verden kan utvikles mot større fullkommenhet.

Avdøde president Thomas
Masaryk, Tsjekkoslovakia.
(«Ord for dagen», NRK, 1952.)

kort nytt

Raseproblemet i Storbritannia

London: «Storbritannias mange raser — en plage eller et håp?» — Dette aktuelle emnet ble behandlet av talere fra England, Vestindia, Kina og Midt-Østen i Westminster teater i London nylig. Konferansens hovedarrangør var den kjente cricket-spilleren Conrad Hunte, som lenge var visekaptein på det vestindiske landslaget.

En inder fra Sør-Afrika som nå er lærer i London, mente at en nøkkel til et mer harmonisk samarbeid mellom rasene er at immigrantene ikke bare utnytter Storbritannias organisasjoner, sosiale goder og utdanningsmuligheter, men også tenker på hvordan man kan gi noe til landet. Han og hans kone har i lang tid arrangert samkomster i sitt hjem for folk fra forskjellige raser og båret større grupper til Westminster teater, som bl. a. tar sikte på å gi et svar til raseproblemene.

En kineser fra Singapore kom inn på splittelsen mellom de forskjellige grupper av immigranter. Selv ville han nå søke kontakt med andre immigranter istedet for å frykte dem og isolere seg fra dem. «Det har vært rasediskriminering i meg også, enda så mye jeg avskyr det,» sa han.

Finsk Sing-Out

Finland: Bare noen uker etter Sing-Outs besøk i byen Jyväskylä, sto 120 studenter og skoleungdom fra universitetet og alle byens skoler på scenen og presenterte sin første forestilling for en overfylt festsal på Handelsgymnasiet. Jyväskylä er et undervisningssenter for Midt-Finland.

Det planlegges lignende forestillinger i Helsingfors og Tammerfors.

Westminster Teater

London: Universitetsavisen *Sennet* (London Universitet) har anbefalt Westminster Teater «for den fremtids tenkning teatret viser ved sine spesielle student-priser og organisering av diskusjoner etter forestillingene». Teatret blir drevet av MRA i England.

Skuespillet «Stigen» oppført i Sverige

Göteborg: Peter Howards skuespill *Stigen* (The Ladder) er i den senere tid blitt iscenesatt i Göteborg. Stykket ble bl. a. oppført under påskekonferansen i Lundsbrunn.

Fiskeri-problemer drøftet i Lebanon

Lebanon: Jim Beggs, en av lederne for havnearbeiderne i Melbourne, var hovedtaler ved et møte for arbeidere fra fem forskjellige fagforbund i havna i Beirut i forrige måned.

Fiskeri-eksperter som nettopp var kommet fra MRA-konferansen i Panchgani, India, hadde senere i uken kontakt med den lebanesiske regjering for å drøfte fiskeri-problemer. Med Moralsk Opprustning som «katalysator» utarbeides det planer for å heve levestandarden blant fiskerne i Lebanon.

Industrikonferanse i Frankrike

Lorraine, Frankrike: En industri-konferanse med temaet «Hver mann teller for å bygge en ny verden» fant sted i byen Thionville 5.-7. april. Konferansen var arrangert av Moralsk Opprustning. Tilreisende fra Frankrike og andre land i Europa tok del i en middag med byens borgermester som vert.

Etter besøket av revyen «Det er tillatt å lene seg ut av vinduet» i Thionville for noen måneder siden, stilte byen de nødvendige lokaler fritt til disposisjon for konferansen.

Show i Australia

Sidney, Australia: Familieministeren i New South Wales representerte statsministeren i delstatregjeringen ved en oppførelse av revyen *Wake up Matilda* i Sidneys musikk-konservatorium nylig. Han uttrykte sin begeistring for den måte revyen behandler Australias forhold til resten av Asia. Undervisningsdepartementet i New South Wales ga senere tillatelse til fremførelser i skoletiden ved alle skolene i staten. 3400 elever så revyen i løpet av en uke.

Irene Laure i India

New Delhi: Irene Laure, i sin tid formann for det sosialistiske kvinneforbundet i Frankrike, har de siste uker talt på møter for arbeidere i flere av Indias storbyer. Hun har også hatt samtaler med en rekke av de politiske lederne i landet.

Madame Laure gjorde seg særlig bemerket etter krigen da hun kjempet iherdig for å skape forsoning mellom Frankrike og Tyskland.

Diplomingeniør Jan Muron
i dagsavisen Nova Svoboda,
Tsjekkoslovakia (ifølge
Arbeiderbladet, 30. mars 1968).

Berlin . . .

Forts. fra side 11

gart, Bonn, Hamburg og Berlin, forretningsmenn og politikere.

Utgangspunktet for konferansen var at Forbundsrepublikkens krise ikke i første rekke er politisk eller økonomisk, men moralsk. I innbydelser siteres bl.a. den kommunistiske tenker professor Ernst Bloch, som hevder at bare ganske få kriger kan betraktes som revolusjoner. «Og selv når revolusjonene var vellykkete,» fortsetter Bloch, «viser det seg som regel at undertrykkene er blitt avløst av andre undertrykkere.» Enten det gjelder øst eller vest kan bare en revolusjon i menneskers motiver og målsetning kurere byråkrati og maktmisbruk, heter det videre i innbydelsen.

De fleste av deltakerne sto allerede midt oppe i kampen for en slik fornyelse. Et rikt erfaringsmateriale ble fremlagt, ikke minst fra industrien og universitetene, som for øyeblikket ser ut til å være brennpunktene i striden om Tysklands fremtid.

Hvis Dutschke med sine 20 menn kan bevege Tyskland, var det krefter i denne konferansen til å gjøre det samme. Jeg fikk inntrykk av at enkelte var like besluttet på å lage revolusjon som noen Dutschke. «Demokratiet kan bare leve når den enkelte demokrat engasjerer seg og er beredt til å ofre,» sa lektor Heinz Krieg, en av

innbyderne. «Vi må slutte med å se vår situasjon gjennom rosenrøde briller og ta opp kampen for å rette på de misforhold som er årsaken til uroen i landet. Ellers kan vi ikke forhindre at høyre- og venstre-ekstremismen blir stadig sterkere. Vi kan betale tilbake noe av den gjeld vi skylder verden på grunn av fortiden gjennom en helhjertet innsats nå.»

„Tenke-tank“

Forts. fra side 5

noe «tenke-tank»-institutt på forhånd kan spå.

Spørsmålet blir hvilken motivering mennesket søker for sitt liv. Her kunne de moderne fremtidsforskere lære noe av de gamle profeter. Profetene forutsa et folks fremtid ut fra deres lydighet eller ulydighet overfor Guds vilje og røst. De gransket hjerter, motiver, livsførsel. De forsket menneskets forhold til sine medmennesker og til sin Gud. De visste at fremtiden ble tapt eller skapt i hvert menneskes vilje her og nå. Hjulets oppfinnelse ville like lite forandre på det, som satellittene vil forandre det idag.

At menneskets maskiner og tekniske hjelpemidler vil forandres imorgen, er interessant. At menneskets mål og motiver kan forandres idag, er avgjørende.

Gud har gitt mennesket frihet til å velge utviklingens retning. Teknologien kan bare akselerere den.

India . . .

Forts. fra side 7

de kasteløses rettigheter. Det er et liv fullt av kamp: med politiet, med arbeidsgiverne og med rivaliserende fagforeningsgrupper. Logiske argumenter blir sjelden brukt som våpen, det er mer vanlig å ty til knyttnever, kniver og køller.

Splittelse er de indiske arbeidernes forbannelse. Det finnes to kommunistpartier, to sosialdemokratiske partier (Ahuja tilhører ett av dem), og en mengde fagforeninger som er tilsluttet de forskjellige politiske partiene, fra kommunistene til swatantra lengst ute på høyre fløy. De splittede arbeiderne er blitt en politisk fotball. Ahuja spurte oss hvordan man kan praktisere Moralsk Opprustning i en slik situasjon. Vi svarte at det var noe vi ikke kunne si noe om, men at en indre stemme, hans samvittighet, kunne gjøre det klart for ham. Det ble en lang pause i konversasjonen. Han sa ikke stort om hva han satt og tenkte på.

To dager senere kom han og Than Sing Josh tilbake. De så begge litt omtumlet ut og Josh hadde et blått øye. Men med stor tilfredshet erklærte de at Moralsk Opprustning fungerer. De hadde vært på et sykehus for å organisere de ansatte. Deres beretning om det som hendte der, fikk meg til å håpe at jeg aldri blir dårlig og må på sykehus i India. En gjeng på 25 mann fra en rivaliserende fagforening hadde stormet inn og begynte å slå Ahuja og hans venn gul og blå. Etter noen minutter kom politiet og hele banden havnet på politistasjonen. På veien dit fikk Ahuja tid til å tenke, selv om det verket både i hode, armer og ben. Han bestemte seg for å prøve Moralsk Opprustning. Og siktepunktet med eksperimentet skulle være lederen for de 25. På politistasjonen sa han til ham: «Jeg er helt og holdent en motstander av dine metoder, men jeg hater ikke deg.» Motstanderen ble like rystet av disse ordene som Ahuja var av slagsmålet. Han ba Ahuja om unnskyldning.

I tiden som fulgte hadde Ahuja stadig tanker om hvilke politiske motstandere, og det var mange, som han skulle forsone seg med.

Når en lever blant disse mennene, får en et helt nytt syn på massene i India. En engelsk lege sa forleden i Delhi at preventivpiller er bra for dem som kan tenke, men massene som ikke kan tenke, må steriliseres. Jeg tror at den legen undervurderer Indias masser fullstendig. Det finnes nok intelligens og initiativ-kraft slumrende i dem til at de kan bli ett av Indias viktigste aktiva istedet for å være ett av landets største problemer.

JENS - J. WILHELMSEN

Hvorfor moralsk opprustning?

Brosjyre på 26 sider
Pris kr. 2.50 plus porto
Ved bestilling av 10 eller flere kr. 2.00 pr. eksemplar

Moralsk Opprustning
Postboks 1243, Vika, Oslo 1

Fåes også hos Narvesen

SVAKSTRØM ER VÅR STYRKE

Vår spesialitet:

Alt materiell for avslutning av svakstrømskabler

80 år som spesialforretning i svakstrømsbransjen

O. ØSTMO A.S

Rådhusgt. 3, Oslo 1

VENTILASJON

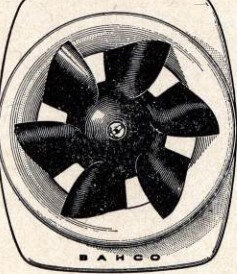

VARME

VANNTEKNIKK

BAHCO SILENT

Norges mest kjøpte kjøkkenvifte.

Monteres på vegg eller i tak, i enkelt- eller dobbeltvindu. Vegg-gjennomføring og fettfilter kan leveres.

Alfsen og Gunderson A/S

Tlf. 67 78 00 - Stålverksgvn. 1 - Oslo 6

DRAMMEN GUMMISERVICE A/S

Gyldenløwes plass - Telefon 83 36 63

Spiraldekkets suksess sist vinter gir oss visshet om at vi har nådd frem til førsteklasses resultat:

- Maksimal gripeevne på snø og iset vei —
- Ferdigstøpte hull til pigger hindrer sprekkdannelse —
- Helgummiert —
- Når dekket har utført sin rolle som vinterdekk har man et gratis dekk til sommerbruk
- Spiraldekket lages idag slangeløst på verdens første slangeløse maskin

LEGEMIDDEL

Forkjølelse, revmatisme, nervesmerter - forsøk...

ALBYL-

Enterosolubile

OVERTRUKNE ACETYLSALICYLSYRETABLETTER
Uten maveirritasjon fordi tablettene først løses opp i tynntarmen. Pakninger à 30 og 100 tabletter. På apotek uten resept.

A/S FARMACEUTISK INDUSTRI

Uten mave-irritasjon

LEGEMIDDEL

HURTIGVIRKENDE

Førstehjelp ved smerter, hodepine, forkjølelse

Mot smerter

PARALGIN

Voksne: 1-2 tabl. ad gangen
inntil 4 ganger daglig.
Barn: ½-1 tabl. ad gangen.

Wolff

• også for dem som ikke tåler acetylsalicylsyre!

På apotek - uten resept.
WEIDERS FARMASØYTISKE A/S-OSLO

Gi barna

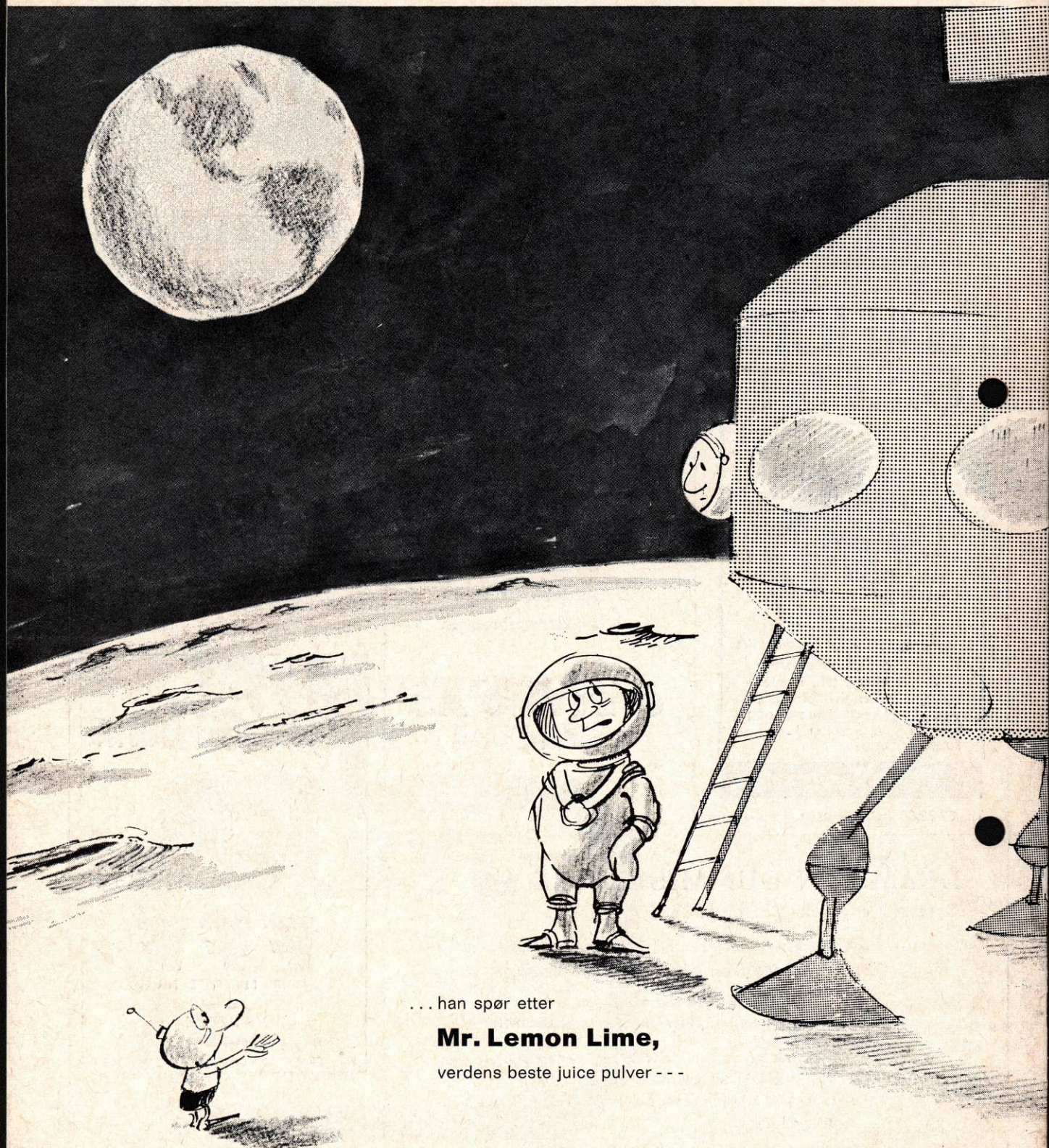

FFF

(FUHR FLYTENDE FRUKT)

SUNN NÆRENDE VITAMINRIK

RÅ EPLE/AFT-GIR HEL/E OG KRAFT

... han spør etter

Mr. Lemon Lime,

verdens beste juice pulver - - -

Forfriskende naturlig citronpulver — lett å ha med på reisen

Dernings AB
Göteborgs Frihavn